

Ἐν Παισιόσις παρετηρήθη, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν κατ' ἔτος γεννωμένων ὑπερβαίνει τὸν τῶν ἀποθνήσκόντων κατὰ 1/9 περίπου ὥστε. ἐὰν παυσίῳσι αἰτίαι, οἷον πόλεμοι, ἀσθένειαι κτλ.π. δὲν ἀφῆρουν ἔπειτα τοὺς γεννωμένους, ἐντὸς μιᾶς ἐκάτονταετηρίδος ἤθελον δεκαπλασιασθῇ οἱ κάτοικοι. Ὁμοίως παρετηρήθη ὅτι ἄρσενι καὶ παιδία γεννῶνται πλείονα τῶν θηλειῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀποθνήσκουσιν ἄνδρες περισσότεροι ἢ ἐν πολέμοις, ἢ ταξιδεύοντες ἢ ὅπως ἄλλως, διὰ τοῦτο τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες εἶναι ὀλίγον τι περισσότεραι.

Ὁ Προφήτης Δαβὶδ εἰπὼν, ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὡσεὶ χόρτο, εἶπεν ἴσως ὀλιγώτερον τοῦ πραγματικοῦ. Διότι ὑπελόγησαν οἱ σοφοὶ τῆς Εὐρώπης, ὅτι τῶν γεννωμένων παιδίων τὰ ἡμίση ἀποθνήσκουν ἐντὸς 20 ἐτῶν, καὶ διὰ τοῦτο ὁ μέσος ὅρος τῆς διαρκείας τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς δὲν ὑπερβαίνει τὰ 30 ἔτη!

ΠΕΡΙ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

Τίς ὑπῆρξε πατὴρ τούτου ὑπάρχουσι πολλαὶ γνώμαι· καὶ τινὲς μὲν νομίζουσιν αὐτὸν Χίον· ἡ Κῶν, οἱ δὲ πλείονοι Συρακούσιον. Ἐκ τοῦ ἐξῆς ἐπιγράμματος, ὅτε ὑποτίθεται αὐτοῦ τοῦ Θεοκρίτου, φαίνεται (ἀν ἡνι- τῶντι τοῦ ἰδίου) ὅτι εἶναι ἐκ Συρακουσῶν.

Ἄλλος ὁ Χίος· ἐγὼ δὲ Θεοκρίτος, ὃς τάδε ἔγραψα, εἰς ἀπὸ τῶν πολλῶν ἐκ Συρακουσίων κτλ.

Ἡμᾶς δὲ τὴν 25 Ὀλυμπιάδα ἐπὶ Πτολεμαίου Φιλιδέλου, διτριβὼν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ὅπου εἶχον καταφύγει αἱ Μαῖσαι ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ φιλομουσίου Πτολεμαίου· ἐφ' οὗ συνεστήθη τὸ πρῶτον τοῦ κόσμου Μουσεῖον (Πανεπιστήμιον) [α]. Εἰς τὴν βιογραφίαν δὲ τούτου δυστυχῶς δὲν δεσώλῃ ὑδεμία παρῆδος· διότι ἡ ἀρχαιοσύνη, φαίνεται, ὀλίγον ἐγνώριζε καὶ ἐκτιμᾷ τὰς ἐξωτερικὰς σχέσεις, ἐν αἷς ἔζων οἱ ἔξοχοι ἄνδρες, καὶ διὰ τοῦτο σπανίως· εὐρίσκεται πρὸς αὐτὴν βέβαιόν τι καὶ ἀκριβὲς περὶ ἐκείνων. Ἐκ δὲ τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν, ἐξ ὧν δυνάμεθα νὰ γνωρίσωμεν τὸ ἦθος τοῦ συγγραφέως, μανθάνομεν, ὅτι καίτοι ἔγραψεν εἰς τὴν παρακμὴν τῶν γράμμάτων, κίῶνα πρὸς τὸν τῆς πτώσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ μεγαλείου, ὅτε ἄγνος ὦν ὁ νοῦς εὐφραίνεται εἰς ἀπλῆς μιμήσεις, ἐγένετο ὅμως ἐπιτυχέστατος ποιητής, ὡς τοῦτο ὑπὸ πολλῶν παλαιῶν καὶ νεωτέρων ἀνδρῶν ἐμαρτυρήθη. Πόσῃ λοιπὸν φύσει δεξιοτάτῃ καὶ νοῦς εὐφυῆς καὶ ὀρθὴν ἀνατροφὴν ἔχων (!) ἵσχυσε ν' ἀντισταθῇ εἰς τὸν δυσκάλυκτον χειμᾶρ

ρὸν τοῦ αἰῶνος του, φαίνεται ἐκ τῶν ποιημάτων του. Ὁ δὲ τοιαῦτα ἔχων προτερήματα, καρδίαν ἀδιάφθορον, καὶ εὐγενῆ πρὸς τὸ ἀγαθὸν βοπὴν καὶ ἀηδίαν εἰς τὴν τότε πομπὴν καὶ ἐκδηλητὴν ἐποχὴν, διακαίως ἠδυνήθη καὶ νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἁρμονίαν τῆς φύσεως· Διότι ἄνθρωπος τεταραγμένης καὶ τεθλωμένης συνειδήσεως, καὶ ψυχῆς μὴ ἀγνῆς δὲν δύναται νὰ αἰσθανθῇ τὰ ἀγαθὰ τῆς ἀπλοῦκῆς ζωῆς, τῆς ἀπλῆς φύσεως. Ἐνασμενίζεται ψάλλων δένδρων ψιθιρίσματα, χειμᾶρδου καταρρέοντας καὶ ῥυάκια φλοίσβοντα, ποιμένα βελᾶζοντα καὶ τὰ τοιαῦτα, τὰ ὅποια ὅλα εἰς τὸν Θεοκρίτον φαίνονται ἑναρμόνια, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων καταδεῖκνται ἡ περὶ τὴν τρυφὴν ἀηδία του. Εἰς τὸ Ζ' εἰδύλλιον ἀναφέρει τὰ ὀνόματα τῶν φίλων του μετὰ τοσαύτης τῆς ψυχῆς ἀγαθότητος καὶ ἀφελείας, ὥστε ἐὰν ἔλειπον ἄλλαι τῆς ψυχῆς τοῦ Θεοκρίτου εἰκόνες, αὐτὴ μόνη ἤρκει νὰ παραστήσῃ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους τὰ ἐξαιρετὰ αἰσθήματα τοῦ ἀνδρός τούτου τῆς φύσεως. Ὅλη δὲ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ καταφαίνεται ἐν τῷ ΚΗ' εἰδύλλῳ.

Τὰ εἰδύλλια τοῦ Θεοκρίτου, ὡς ἐκ τῆς ὕλης αὐτῶν ὁμαζώνται ἄλλα μὲν βουκολικά, ἄλλα δὲ ποιμένα κτλ.π. καὶ εἰκονίζουσι μετὰ χαρίεσσης ἀφελείας πάθη, ἤθη καὶ λόγους βοσκῶν καὶ διάφορα τῶν ἐν ἀγροῖς συμβαινόντων· σῶζονται δὲ 30 αὐτοῦ εἰδύλλια, γεγραμμένα εἰς τὴν νεωτέραν Δωρίδα, τὴν κατὰ τὴν Σικελίαν τότε λαλουμένην· ἡ μάλιστα εἰπεῖν, ὁ Θεοκρίτος μετεχειρίσθη τοὺς προσφωτερούς εἰς τὸν τονικὸν ῥυθμὸν Δωρισμοῦ, ἐπιχύσας κατὰ τὴν χρεῖαν καὶ ἰωνισμούς, ὅπου δηλαδὴ ἦτο χρεῖα φθόγων καὶ τόνων μαλίσκων. Ὅδὲ τρόπος οὗτος διέμενεν ἕως εἰς τοὺς Βυζαντινὸς συγγραφῆς. Τοῦ Θεοκρίτου ὁ Δωρισμός εἶναι ὅλως διόλου διάφορος τοῦ Πινδαρου. Διότι ὁ μὲν τοῦ Θεοκρίτου πλησιάζει εἰς τὸ ἐπικόν, ἐνῶ ἡ τοῦ Πινδαρου διάλεκτος εἶναι ἐπικὴ, διαχρωματισμένη τῇ παλαιᾷ Δωρίδι καὶ Αἰολίδι φωνῇ. Δὲν μεταχειρίζεται δὲ ὁ Θεοκρίτος ἀκράτως τὴν τότε λαλουμένην Δωρίδα, ἀλλ' ὅσον συνέτινεν εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ μεταχειρίζεται καὶ ἰωνισμούς, ὀλιγωτέρους ὅμως τῶν Δωρισμῶν του, ἂν καὶ ἐνιαχοῦ πλεονάζωσι τούτων.

Μολοντί δὲ ἀναφέρονται, ὡς εἶπομεν, 30 τοῦ Θεοκρίτου εἰδύλλια, ὡς γνήσια ὅμως ἀναγνωρίζουσι μόνον εἰδεκα, τὰ δὲ ἄλλα λέγουσιν ὅτι εἶναι ἄλλων συγγραφέων, διότι, λέγουσι, ὑπάρχει ἐν τούτοις πολλὴ διαφορά καὶ κατὰ τὸν χαρακτῆρα καὶ κατὰ τὴν διασκευὴν. Ἀλλὰ μήπως τῶν λοιπῶν συγγραφέων ὧν τὰ συγγράμματα παραβαλλόμενα πρὸς ἄλληλα ὁμοιάζουσι γνήσιον; καὶ ὅμως ἐκεῖνα ὁμολογουμένως εἶναι ἐνὶ καὶ τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως. Αἰτίαι δὲ τῆς διαφορᾶς τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς διασκευῆς τῶν νομιζομένων γνήσιων εἶναι ἡ διαφορὰ τῶν ὑποθέσεων.

Σχολικοὶ Ἕλληνες τοῦ Θεοκρίτου ἀναφέρονται πολλοί, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα σῶζονται εἰς τὰ σχόλια,

(α) Ἡ λέξις Πανεπιστήμιον εἶναι ἄγνωστος εἰς τοὺς παλαιούς, εἶναι δὲ ὁλως Φράση. Οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν τοῦτο Μουσεῖον. Οἱ δ' Εὐρωπαῖοι ἐξ ἐναντίας Μουσεῖα κολοῦσι τὰ ὀρθότερα ἄλλως δὲν κλεισθῇ Ἀρχαιολογία.

καὶ ἐκ τοῦτου καταδεύονται ἡ μεγάλη ὑπόληψις τοῦ Θεοκρίτου. Σήμερον δὲ σώζονται ὄντως μόνον ἡ δέκα εἰδυλίων σχόλια, καὶ τινὰ ἄλλα ἀπανθισθέντα, ὡς φαίνεται, ἐκ τῶν διχφύρων Σχολιαστῶν. Σώζονται δεκά-
 οκτὼ εἰδυλίων ὑποθέσεις, καὶ πολλὰ χειρόγραφα. α'. ἐκ-
 δοσις εἶναι τῶν 1493 ἐν Μεδιολάνοις. β'. ἡ τῶν 1516.
 Αἱ δύο δὲ αὗται ἐκδόσεις εἶναι πολύτιμοι καὶ ἀκρι-
 βεῖ [α]. Ἡ ἐκδοσις τῶν 1810. ἐν Βερολίῳ εἶναι καὶ
 αὐτὴ πολύτιμος, ὡς περιέχουσα καὶ τὰ σχόλια ὅλα
 τῶν προτέρων ἐκδόσεων. εἶναι καὶ ἄλλη ἐκδοσις ἐν Λει-
 ψία τῶν 1819, περιέχουσα καὶ ἰδία τοῦ ἐκδότου σχό-
 λια, καὶ ἄλλη ὁμοίως τοῦ Βυρτυμάνου. Καλὴ ὁμῶς ἐν
 γένει ἐκδοσις δὲν ὑπάρχει. Ἡ τοῦ Διδότου ἔχει μὲν
 χαρακτηρὰς λαμπροὺς καὶ καλὸν χάρτην, ἀξίαν ὁμῶς
 σπουδαίαν.

Ἀρχαιότατοι Βυρτολικοί ἀναφέρονται Δύομος, Δάριος,
 καὶ Σησίχορος καὶ τινες σύγχρονοι τοῦ Θεοκρίτου, ὧν
 τὰ ὀνόματα μνημονεύει αὐτός ὁ Θεοκρίτος. Σώζονται
 δὲ βυρτολικά τινὰ μόνον τοῦ Μίσχου καὶ Βίωνος, οἵτι-
 νες ἔντισι μὲν φαίνονται καλλίτεροι τοῦ Θεοκρίτου, ἐν
 πολλοῖς ὁμῶς ὁ Θεοκρίτος ὑπερέχει. Καὶ οἱ μὲν καὶ ὁ δὲ
 ἐξωγράφησαν τὰς χάριτας, ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν τὰς ἐνέ-
 δουσιν, αὐτὸς δὲ τὰς ἄφησε γυμνάς· αὐτὸ εἶναι ἡ δια-
 φορά.

Τὸν Θεοκρίτον ἐμιμήθη ὁ Βιργίλιος· ἀλλ' οἱ ποιμέ-
 νες αὐτοῦ παραβαλλόμενοι πρὸς τοὺς τοῦ Θεοκρίτου ὁ-
 μοιάζουσιν ἐκείνῳ μὲν ῥήτορες, οὐχὶ δὲ πλέον ποιμένες,
 ἐνῷ οἱ τοῦ Θεοκρίτου μένουσιν αὐτὸ τοῦτο ποιμένες. Ἐ-
 γραψαν καὶ τῶν νεωτέρων ἐθνῶν ἄνδρες, ἐπίσημοι βου-
 κολικά, ἀλλ' οὐδεὶς ἐφθασε τὸν Θεοκρίτον· εἶναι μὲν
 νόστιμα, δὲν εἶναι δὲ φυσικά. Τοῦ δὲ Θεοκρίτου εἶναι
 καὶ νόστιμα καὶ ἀληθὴς ζωγραφία τῆς φύσεως. Κατὰ
 τὴν γνώμην τῆς Στάελ οἱ ποιμένες τοῦ Γάλλου βυρτο-
 λικοῦ ὁμοιάζουσι Τσελεπίδες.

ΤΑ ΕΠΙΘΕΤΑ ΤΩΝ Μ Χ. 19 ΑΙΩΝΩΝ.

- Ὁ α'. Αἰὼν ὀνομάσθη αἰὼν τῆς ἀπολυτρώσεως.
- Ὁ β'. Τῶν Ἀγίων.
- Ὁ γ'. Τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ἐρημιτῶν.
- Ὁ δ'. Τῶν πατέρων τῆς ἐκκλησίας.
- Ὁ ε'. Τῶν βαρβάρων τῆς Ἀρκτου.
- Ὁ ς'. Τῆς νομολογίας.
- Ὁ ζ'. Τοῦ Μωαμεθανισμοῦ.
- Ὁ η'. Τῶν Σαρρηνῶν.
- Ὁ θ'. Τῶν Νορμανδῶν.
- Ὁ ι'. Τῆς ἀμαθείας.
- Ὁ ια'. Τῶν Σταυροφοριῶν.
- Ὁ ιβ'. Τῶν μοναστικῶν ταγμάτων.

- Ὁ ιγ'. Τῶν Τούρκων.
- Ὁ ιδ'. Τοῦ πυρβολικοῦ.
- Ὁ ιε'. Τῶν νεωτερισμῶν.
- Ὁ ις'. Τῶν ὁραίων γραμμάτων.
- Ὁ ιζ'. Τῆς ναυτικῆς καὶ τῆς μεγαλοφυΐας.
- Ὁ ιη'. Τῶν ἐξεγέρσεων τῶν λαῶν.
- Ὁ ιθ'. Κατ' ἀρχὰς, ἐφάνη ὅτι ἡδύνατο νὰ ὀνομασθῇ
 αἰὼν τῆς βιομηχανίας. Εἶπε δὲ νὰ διατηρή-
 σῃ τὸ ὄνομα τοῦτο, καὶ ν' ἀποφύγῃ τ' ἀπαί-
 σια ἐπιθετα, ὅσα θέλουν τῷ δώσει, ὀνομάζον-
 τες αὐτὸν αἰῶνα διαφθορᾶς καὶ αἰσχροκερ-
 δείας.

ΔΑΥΝΑΜΙΑΙ ἈΝΔΡΩΝ ΤΙΝΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ.

Ὁ Τύχων ἠσθάνετο λυόμενα τὰ γόνατά του, ὡσάκεις
 συνήντα ἀλώπεκα.

Ὁ Πασχάλης ἐνόμιζεν ὅτι ἐβλεπε πάντοτε εἰς τὰ
 ἀριστερά του κρημνόν.

Ὁ Λαμόττης ἔμενεν ἐκστατικός, ὅταν ἤκουε τὸν κρό-
 τον τῆς βροντῆς, καὶ τὸ σύριγμα τῶν ἀνέμων· δὲν ὑπέ-
 φερε δὲ οὐδενὸς μουσικοῦ ὀργάνου τὸν ἦχον, ὅσον μελω-
 δικὸς καὶ ἂν ᾗτο.

Ὁ Βαλῆς ἐκυριεύετο ὑπὸ σπασμῶν, ὅταν ἤκουε τὸν
 ἦχον τοῦ ἀπὸ κρουνοῦ πίπτοντος ὕδατος.

Ὁ Ἐνρίκος ὁ Γ'. μετέβαλεν ὅψιν ὡσάκεις ἐβλεπεν σί-
 λουρον.

Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων μεγάλῃν ἐδίδο πίστιν
 εἰς τοὺς ἀστρολόγους.

Ὁ Ιάκωβος δευτέρως βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας ἐγένε-
 το κάτωχρος, ὡσάκεις ἐβλεπε ξίφος γυμνόν.

Ὁ Σωκράτης καὶ γνωρίζων τὴν ὑπαρξιν ἐνὸς Θε-
 οῦ, πρὸ τοῦ θανάτου του ὁμῶς ἔθυσεν Ἀλέκτορα εἰς τὸν
 Ἀσκληπιόν.

Ὁ Γερμανικὸς (Πλούτρχ. περὶ μίσους καὶ φθόνου)
 δὲν ἡδύνατο νὰ βλέπῃ Ἀλεκρίονα ἢ ν' ἀκούῃ τὴν φωνήν
 του.

ΣΕΙΣΜΟΙ-

Ἡ λέξις καὶ μόνη Σεισμὸς ἐμποιεῖ εἰς τὸν ἄνθρω-
 πον φρίκην· ὅσοι ἔτυχον καὶ νὰ δοκιμάσωσιν αὐτὸν,
 αὐτοὶ καὶ μόνον δύνανται νὰ καταμετρήσωσι τὸ μέ-
 γεθος τοῦ τρόμου καὶ τῆς φρίκης, τὰ ἀπαίσιμα ἀπο-
 τελέσματα τοῦ σεισμοῦ. Πολλοὶ τῶν σοφῶν ἐνησο-
 λήθησαν εἰς ἔρευναν τῶν ἐξ ὧν οἱ σεισμοὶ προέρχον-
 ται αἰτιῶν, ἀλλὰ βέβαιόν τι μέχρι σήμερον δὲν ἡ-
 δυνήθη ἡ ἐπιστήμη ν' ἀποφανθῇ· καὶ μένει ἔτι καὶ ἡ
 περὶ τούτων γνώσις κεκρυμμένη· οἱ σοφοὶ ἐπροσδιώρι-
 σαν τροχιάς πλανητῶν καὶ Κομητῶν ἐμέτρησαν ἀπο-
 στάσεις σωμάτων ἀπείρους ἀπ' ἡμῶν κειμένων· ἐπρο-
 σδιώρισαν ἐκλείψεις χρόνους· ἀνέβησαν εἰς ταῖς ὕψι τῆς
 ἀτμοσφαίρας ἐμνηδένισαν τὴν ἰσχύν καὶ τὴν ὁρμὴν τῶν

[α] Διότι κατήντησαν ὡς χειρόγραφα διὰ τὰς διαφο-
 ρους ἐν αὐταῖς γραφαῖς μὴ σωζομένης ἐν τοῖς ὑπάρχουσιν
 χειρογράφοις· καὶ φαίνεται ὅτι ἐκεῖνα τὰ χειρόγραφα,
 ἐξ ὧν ἀντεγράφησαν καὶ ἐτυπώθησαν, ἐχάθησαν.